

ע"פ 7921/13 - שיווק א.א משקאות קלים וחריפים בע"מ, הרצל מלכה, מרצדס מלכה נגד תבורי, שותפות מוגבלת לשיווק, יפאורה - תבורי בע"מ

בבית המשפט העליון בירושלים

ע"פ 7921/13 - ב'

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המערערים: 1. שיווק א.א משקאות קלים וחריפים בע"מ
2. הרצל מלכה
3. מרצדס מלכה

נגד

המשיבות: 1. תבורי, שותפות מוגבלת לשיווק
2. יפאורה - תבורי בע"מ

בקשה למחיקת הערעור על הסף

החלטה

בפניי בקשה למחיקת ערעור על הסף. ואלו בקצרה העובדות הצריכות לעניין:

1. בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו התנהלו תביעה שהגישו המערערים ותביעה שכנגד שהגישו המשיבות, בהן העלו טענות הדדיות להפרה של הסכם הפצה שנחתם ביניהם. בפסק דין מיום 30.5.2012 דחה בית המשפט (כב' עמוד 1

השופט א' שהם) את התביעה ואילו התביעה שכנגד התקבלה באופן חלקי, ובין היתר ניתן סעד של מתן חשבונות ונקבע כי על המערערים להעביר לידי המשיבות בתוך 60 ימים שורת מסמכים לצורך קביעת סכום הפיצוי המדויק.

המשיבות טענו כי המסמכים האמורים לא הועברו לידיהן ומשכך הגישו בקשה לפי פקודת ביזיון משפט, וזו התקבלה ביום 10.9.2013 (כב' השופטת ד' אבניאלי), ובית המשפט הורה למערערים למסור למשיבות את המסמכים בתוך 20 ימים, שאם לא כן יחויבו בתשלום בסך של 3,000 ש"ח ליום (להלן: ההחלטה הראשונה).

ואולם, ומשלטענת המשיבות גם לאחר ההחלטה הראשונה לא הועברו לידיהן מלוא המסמכים כנדרש שבו ועתרו בבקשה נוספת לבית המשפט. המערערים טענו מצידם כי העבירו לידי המשיבות את כל המסמכים שהיה באפשרותם להעביר, אך בהחלטה מיום 6.11.2013 דחה בית המשפט את הטענות וקיבל את הבקשה. בהתאם קבע בית המשפט כי "יש להפעיל את הסנקציה העונשית [שמערערים] הוזהרו כי תינקט נגדם, עד להמצאת כל המסמכים כמפורט בהחלטה הנ"ל" [היא ההחלטה הראשונה] (להלן: ההחלטה השניה). על החלטה זו נסב הערעור שבכותרת.

להשלמת התמונה יצוין כי המערערים הגישו בקשה לעיכוב ביצוע, וזו התקבלה בהחלטה מיום 10.12.2013 (כב' השופט י' עמית).

2. בבקשה שבפניי טוענות המשיבות כי יש להורות על מחיקת הערעור על הסף. לטענתן בפועל הערעור אינו מכוון כלפי ההחלטה השניה, אלא ניתן ללמוד מנימוקיו כי המערערים מבקשים למעשה להשיג על ההחלטה הראשונה, הגם שזו חלוטה והמועד להשיג עליה חלף זה מכבר. בהקשר זה מדגישות המשיבות כי ההחלטה השניה הינה "החלטה טכנית" אשר אך יישמה את ההחלטה הראשונה, ו"הפעילה" את הקנס שנקבע בגדרה. עוד נטען כי טענת המערערים לפיה בית המשפט קמא שגה עת לא פירט בהחלטה השניה אילו מסמכים טרם נמסרו על ידם הועלתה "באופן מלאכותי על מנת לייצר טענת ערעור כביכול כנגד ההחלטה המיישמת" שכן אלו פורטו הן בפסק הדין והן בהחלטה הראשונה, וכי למעשה הטיעון היחידי אותו יכלו המערערים להעלות בשלב זה הוא כי יישמו את ההחלטה הראשונה במלואה, אך אין בפיהם טענה כזו. לבסוף נטען כי ההחלטה השניה היטיבה עם המערערים שכן בית המשפט הורה כי הקנס ישתלם אך מן המועד בו ניתנה.

3. המערערים מתנגדים לבקשה בהדגישם כי מעולם לא חלקו על כך שעליהם לקיים אחר פסק-הדין ועל כן לא מצאו כל עילה לערער על ההחלטה הראשונה, ובהתאם ערעורם אינו נסב על עצם הצורך בהמצאת המסמכים, כפי שנקבע בהחלטה הראשונה, אלא נוגע לקביעות ההחלטה השניה לגופה בלבד. עוד ציינו המערערים כי טענות המשיבות נוגעות לסיכויי ההליך ואין מקומן במסגרת בקשה לסילוק על הסף.

4. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה.

טענתן המרכזית של המשיבות היא כי הערעור נסב למעשה על ההחלטה הראשונה, שהינה החלטה חלוטה. ואולם, המערערים עצמם אינם חולקים על כך שאין מקום לערער בשלב זה על ההחלטה הראשונה ואף הדגישו כי לא מצאו "כל טעם ו/או עילה" לערער עליה, שכן "אינם חולקים (ומעולם לא חלקו) על העובדה, כי עליהם למלא את פסק הדין החלקי".

משזוהי נקודת המוצא המוסכמת והמחלוקת בין הצדדים היא כיצד יש לפרש את הטענות המועלות בערעור, כולן או חלקן - האם ככאלו שנועדו לקעקע את ההחלטה הראשונה או כאלו המכוונות כלפי ההחלטה השניה בלבד - דומני כי טענותיהן של המשיבות בהקשר זה מקומן בעיקרי הטיעון מטעמן ובדיון שייערך בהליך, כטעם העשוי להצדיק לדחות את הערעור, כולו או חלקו, לגופו, אך אין בהן כדי להצדיק סילוק של ההליך על הסף.

אשר על כן, ומבלי להביע כל עמדה בשאלה האם נוכח העובדה שההחלטה הראשונה הפכה חלוטה יש מקום לדחות איזו מן הטענות הערעוריות המועלות במסגרת הערעור דנן, יש לדחות את הבקשה.

ההחלטה תתיק בתיקי השופטים ותועבר לצדדים, ללא דיחוי.

ניתנה היום, כ"ה בשבט תשע"ד (26.1.2014).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
